

est ex se, possit etiam cum illa conjungi carentia actus, si aliquid ex prædictis requisitis auferatur. At hæc quæ libertas est? Hoc namque etiam igni convenire potest; ita enim calefacit, præsentem ligno, ut possit cessare si lignum removeatur. Beatus item Deum clare visum ita amat, ut possit ab amore cessare si visione privetur. Imo etiam si ipsum actum involvas, qui actu amat, potest odisse in sensu diviso, sicut res alba potest esse nigra. Non est ergo ita intelligenda potestas indifferens in usu libero, sed ita ut, existente illa omnino in ratione actus primi, ex facultate ipsa et ex omnibus prærequisitis ad operandum, vere ac realiter contingere possit ut voluntas velit aut non velit: et, nisi hoc dicamus, difficile sane erit in actibus nostræ voluntatis libertatem tueri, quantumvis eam proclamemus. Nec vero hinc inferat aliquis minus eruditus nullam necessitatem in sensu composito posse simul esse cum libertate, aut e converso, quacumque suppositione facta, posse voluntatem oppositum simul facere. Hoc enim est ex particulari colligere universalem. Hic ergo solum agimus de suppositione antecedente, quæ comparatur ad actum voluntatis per modum actus primi: et de hac certissima regula videtur, tolli libertatem, si illa posita, voluntas non possit in oppositum; et e converso, non obstante tali suppositione, in sensu composito posse non operari, ut ex doctrina Anselmi constat, et infra ex Concilio Tridentino latius probabitur. Secus vero erit si suppositio sit consequens formaliter, vel virtute, supponens actualem determinationem futuram istius potentiæ liberæ, ut per se est clarum, et in discursu totius operis constabit.

CAPUT IV.

OMNEM ACTIONEM VOLUNTATIS, TAMETSI LIBERAM, IMMEDIATE PENDERE A DEO UT PRIMA CAUSA, UT PENDET OMNIS ACTIO CAUSÆ SECUNDÆ.

1. *Voluntas nostra etiam in actionibus pendet a Deo.* — Incipimus jam declarare concordiam libertatis nostræ cum essentiali dependentia, quam a Deo ut a prima causa habet, ideoque in hoc capite præmittimus ea, in quibus omnes convenire necesse est, ut sic punctus controversiæ aperte intelligatur, et sine æquivocatione tractetur.

Sent. Durand. in 2, dist. 1, q. 5 exploditur. Durand., in 2, d. 32, q. 1. — Quælibet creata virtus Dei concursu ad quamlibet actionem in-

diget. — Principio statuimus ut certum, voluntatem nostram pendere a Deo, non solum in fieri et conservari, ut aiunt, sed etiam in omni actione sua. In qua re ab omnibus probatis Theologis non solum reprehenditur, sed etiam ut error in fide rejicitur sententia Durandi, qui dicit creaturam, ut operetur actione suæ naturali virtuti proportionata, nullo Dei auxilio indigere, sed solum ut in suo esse a Deo conservetur. Et hac ratione declarat ille, quomodo actio peccaminosa omnino sit ex nobis, et nullo modo a Deo.

2. *Ex Scripturis probatur. — Deum cum quavis secunda causa ad efficiendum concurrere, probatur ex parte effectus ex tali effectione dimanantis.* — Vera tamen et certa doctrina in qua conveniunt reliqui omnes, etiam qui de auxilio Dei efficaci, vel modo divini concursus, aliter et aliter sentiunt, est, omnem virtutem creatam, atque etiam voluntatem liberam, et ad actus liberos, præter conservationem sui esse, quam a Deo habet, indigere actuali Dei auxilio vel concursu, quo talis actus vere, proprie, ac per se a Deo fiat. Hanc sententiam docent, non tantum Theologi (in 2, d. 1, et 37; divus Thomas, 1 p., quæst. 103 et 105; 1. 2, q. 109, art. 1, 7 et 3, et frequentissime alias), sed etiam Philosophi; quam non oportet hic fuse probare; pauca tamen attingenda sunt, quæ ad ea quæ dicemus, plurimum deservient. Ex Scriptura unum vel alterum testimonium sufficiat, 1 ad Corinth. 12: *Operatur omnia in omnibus*; Isa. 26: *Omnia opera nostra operatus es in nobis, Domine.* Quod si quis hæc testimonia de solis operibus gratiæ vel supernaturalibus exponat, primum dicemus verba generalia esse; deinde aliis in locis sermonem esse in specie de operibus ordinis naturalis, ut Act. 17: *In ipso vivimus, movemur et sumus*, ubi satis constat sermonem esse de propria ac per se efficientia. Sed apertissime hoc describitur Job. 10: *Manus tue, Domine, fecerunt me, et plasmaverunt me*, etc.; et infra: *Nonne sicut lac mulsisti me?* Quo sensu dixit etiam Machabæorum mater, lib. 2, cap. 7: *Singulorum membra non ego ipsa compegi.* In his enim locis actiones maxime propriæ secundorum agentium, ut sunt dispositio materiæ, et organisatio corporis, Deo tribuuntur. Optima denique sunt verba Christi Domini, Joan. 5: *Pater meus usque modo operatur, et ego operor.* In his enim docuit Christus (ut Patres exponunt, Gregorius Nazianzenus, Cyrillus, Chrysostomus, quos refert et imitatur Card. Tolet., Joan. 5; Augustinus, 17 in Joan.,

explicans quomodo Deus quieverit die septimo et usque modo operetur; latius, 1. 4 Gen. ad litt., c. 12, et 1. 5, c. 14), ex quo Deus mundum creavit, nunquam cessasse ab operatione, tum res creatas conservando, tum cum eis alias producendo. Et sane est eadem ratio de dependentia in conservatione ac in operatione. Quod declarari potest tam ex parte effectus quam ex parte causæ. Ex parte effectus, quia qua ratione causa creata pendet a Deo in suo esse, necesse est ut effectus ab ea productus similiter a Deo pendeat in suo esse; ergo hanc dependentiam habet a principio sui esse; ergo ab eo momento in quo primum fit; ergo in suo etiam fieri a Deo pendet; ergo non potest talis effectus a causa secunda prodire, quin etiam proprie ac per se a causa prima emanet et fiat. Illationes omnes sunt per se evidentes. Ratio autem primi antecedentis est, nam causa secunda non alia ratione pendet a Deo, nisi quia est ens per participationem et imperfectum; hæc autem ratio æque procedit de quocumque effectu creato.

3. *Idem ex parte causæ.* — Atque hinc potest eadem fere ratio applicari ex parte causæ, quia eandem rationem dependentiæ habet in agendo quam habet in suo esse; nam, sicut habet esse per participationem, ita et efficere, et vim agendi; est ergo æque pendens a primo ente, et a primo agente sub utraque ratione. Denique utriusque dependentiæ signum evidens ac sufficiens est, quod Deus, nullo extrinseco adhibito impedimento, potest actionem causæ secundæ impedire, sicut in camino Babylonico effecit, et simili modo posset res quascumque in nihilum redigere, quod non potest alia ratione fieri aut intelligi, nisi per subtractionem concursus et auxilii; signum ergo est cunctas res omniumque rerum actiones ab actuali influxu Dei pendere; et sane hoc maxime spectat ad divinam omnipotentiam et perfectionem, maximeque manifestat convenientem ordinem universi, et subordinationem omnium rerum sub Deo. Nec oportet rationes Durandi dissolvere, nam si quid momenti habent, ex dicendis expeditur.

4. *Voluntatis humanæ actus liberi a Deo immediate dimanant.* — D. Thomas, 1 p., q. 105, a. 5, et 3, et contra Gent., c. 70, et in 1, d. 37, q. 1, art. 1 et de Potent., q. 3, art. 7. — *Deum in quemlibet effectum immediate immediatione virtutis et suppositi influere.* — Ex his ergo rationibus diligenter perpensis, intelligitur

actus liberos nostræ voluntatis, non solum a voluntate nostra, sed ab ipso etiam Deo immediate manare ac pendere in suo esse et fieri. Quia in hoc eadem est ratio voluntatis nostræ, quæ est omnium creatorum agentium, ad quorum effectus et actiones Deus immediate concurrat, ut D. Thomas ubique docet; et est evidens ex dictis, quia Deus non tantum concurrat ad voluntatis actus, dando ipsi voluntati virtutem agendi, et conservando illam; sed proprie et per se dando esse ipsi operationi voluntatis; sed nihil est aliud immediate agere in aliquid, nisi directe et per se influere in illud; ergo influit Deus immediate in opera libera voluntatis nostræ. Neque oportet nunc cum philosophis distinguere immediationem virtutis et suppositi; in Deo enim hæc distinctio non est admodum necessaria, ut ex D. Thoma, primo Sententiarum, et quæst. 3 de Potent. colligere licet. Cum enim omnis operatio voluntatis per se et proxime pendeat a Deo, certum est virtutem effectricem Dei per seipsam immediate influere in eandem voluntatis operationem, et non tantum per virtutem creatam communicatam voluntati, et in ea conservatam; et ideo certum etiam est immediate immediatione virtutis (ut aiunt) Deum concurrere ad actus liberos voluntatis nostræ. Rursus, quia virtus in Deo non distinguitur a substantia ejus, necesse est ut ipsamet substantia divina sit agens immediatum in omnem actum et actionem voluntatis, et cujuscumque creaturæ, et hoc sensu dici potest agere immediatione suppositi. Quod in hoc sensu nemo, præter Durandum, negat; interdum vero aliqui ex Thomistis negant Deum influere immediatione suppositi in effectum causæ secundæ, sed solum in modo loquendi differunt, nam vocant agere immediatione suppositi, esse suppositum a quo proxime ut a causa particulari manet actio. Non video tamen quare hac voce in ea significatione utendum sit: satis ergo est quod sit suppositum a quo et a virtute in eo existente immediate fluat actio. Neque necesse est ut excludat omne aliud suppositum immediate etiam agens, sicut non excludit aliam virtutem proxime et immediate influentem. Igitur, seclusa vocis ambiguitate, in eo res sita est quod, tam divina virtus quam substantia seu suppositum per seipsum proxime et immediate influit, et intime est præsens, et conjungitur omni actioni creatæ, etiamsi sit actio libera voluntatis.

Unica actione in creaturæ effectum Deus influit et creatura.

5. Quin potius addendum ulterius est, quo hæc immediata efficientia magis explicetur, non solum influere Deum immediate in effectum creaturæ, sed etiam talem effectum una et eadem actione a Deo et creatura, tanquam a causa prima et secunda prodire. Et idem est de actu voluntatis nostræ, nam si ille tantum est actio (ut volunt multi), unica actio est, fluens immediate ac per se, non tantum a nobis seu voluntate nostra, sed etiam a Deo; si autem in eo distinguitur aliquo modo actio, et terminus seu qualitas quæ sit tanquam effectus, non solum ipsa qualitas est immediate a Deo et a voluntate, sed etiam per eandem omnino actionem est a Deo et a voluntate. Hæc est sententia D. Thomæ, l. 3 contr. Gent., c. 7, nam cum in prima ratione objecisset non posse eandem actionem esse a duobus agentibus, respondet ab agentibus diversarum rationum et per se ordinatis recte posse; quod apertius docuit 1 p., q. 105, art. 5, ad 2. Ratio autem sumenda est ex eo, quod ibidem in corpore articuli, dixerat Deum esse causam omnium actionum aliorum agentium (Id. Carp. in 2, d. 1, q. 2, art. 3, ad argum. Durand. cont. 6 conc.; Egd., ib., q. 2, art. 6; August., l. 4 Gen. ad litt., cap. 12). Itaque non solum est Deus causa per se omnium effectuum causarum secundarum, sed etiam omnium actionum earum; non potest autem esse causa actionis per aliam actionem quæ in creatura sit, sed immediate per suam voluntatem vel potentiam; quia ad actionem non est actio, ne in infinitum procedatur, ut philosophi dicunt; ipsamet igitur actio voluntatis, sicut per seipsam, et non per aliam actionem, manat a voluntate creata, ita et a Deo, et ad utrumque dicit immediatam habitudinem et dependentiam per seipsam; ergo per eandemmet actionem influit Deus cum voluntate in actum seu terminum illius actionis, si dari talem terminum supponamus, ut dixi, quia hoc ad præsentem disputationem nihil refert. Ratio autem a priori ob quam necesse est eandem actionem, quæ est a creatura, esse etiam a Deo, illa ipsa est quæ de cæteris rebus creatis, scilicet, quia illud qualecumque esse, quod illa actio habet, est esse participatum, ac proinde per se pendens a primo ente; imo quo videtur habere esse magis diminutum, eo majori ra-

tione hanc habet dependentiam. Quamobrem non minus certum videtur actionem creaturæ, quam ejusdem effectum, a Deo proxime pendere; nam si actio creaturæ, in re ipsa, ab effectu non distinguitur, necesse est ut ab eisdem causis pendeat, a quibus pendet effectus; si vero est aliquid distinctum ab effectu, saltem ut modus rei, illud ipsum secundum omnem realem rationem a Deo per se manare et pendere necesse est, eadem vel majori ratione, quam ipsum effectum, ut declaratum est. Et quidem divina Scriptura non tantum de effectibus, sed de operationibus etiam loquitur, cum omnium operationes Deo attribuit; operatio autem actionem proprie indicat. Hoc etiam egregie confirmant verba illa Joann. 1: *Sine ipso factum est nihil*; si ergo actio creaturæ est aliquid, sine ipso facta non est.

6. *Concursus Dei ad actionem causæ secundæ nec est prævius ad actionem ipsam, nec ab ea distinguitur.*—Atque ex his omnibus quoddam principium colligendum est, ad quod stabilendum hæc omnia diximus, nimirum, hunc generalem concursum Dei ad actionem voluntatis, seu causæ secundæ, quoad hunc proprium et immediatum influxum in ipsum effectum, non esse aliquid distinctum vel prævium ad actionem causæ secundæ, neque circa causam ipsam versari, ei aliquid conferendo quo ad agendum vel inclinetur amplius, vel confortetur, aut in vi agendi consummetur. Probat, quia ostensum est hunc concursum esse eandem actionem causæ secundæ, ut est Dei agentis et concurrentis cum illa; ergo concursus Dei ad talem actionem non potest esse prævium aliquid ad illam actionem, quia eadem actio non potest esse prævia ad seipsam. Rursus hæc actio tota versatur circa effectum ipsius causæ secundæ; nam in illum tendit ut in terminum, cui per eam esse confertur; ergo non versatur circa causam ipsam, neque ei aliquid confert. Quod quidem in actionibus transeuntibus est per se manifestum; nam illæ non recipiuntur in agente, neque ei quippiam conferunt, ut ex Philosophia supponimus; in actione vero immanente, qualis est actio voluntatis, de qua nunc loquimur, est hoc formaliter ac per se intelligendum de voluntate, scilicet, ut causa efficiens est suæ actionis, et de concursu Dei cum illa; sic enim talis concursus, cum non distinguatur ab ipsa actione, non versatur circa voluntatem, ut est principium talis actionis, sed ut est subjectum

circa quod talis actio versatur. Hic enim concursus nihil voluntati confert, quo ad agendum juvetur, inclinetur, aut confortetur; quia per hanc actionem non constituitur voluntas in actu primo, sed in actu secundo; et ideo supponit in voluntate quidquid ad agendum, necessarium est.

Objectio quædam adversus prædicta proponitur.

7. *Enodatur.*—*Actio divina potest accipi dupliciter.*—Dices: hæc actio est effectus divinæ actionis; ergo necesse est ut per divinam actionem aliquid prævium fiat in voluntate, quo ad actionem suam eliciendam compleatur aut juvetur. Antecedens patet, tum quia actio creaturæ pendet ex actione Dei; ergo est effectus ejus; tum etiam quia actio Dei est prior natura quam actio creaturæ; ergo est causa ejus. Prima vero consequentia probatur, quia actio non potest esse immediata causa actionis; quia, ut supra dicebam, ad actionem non est actio; ergo oportet ut sit causa ejus, conferendo facultati operativæ aliquid prævium ad illam actionem.

Improprie dicitur actionem creaturæ pendere ab actione divina.—Respondetur ex Capreolo, in 2, d. 1, per divinam actionem posse intelligi, vel actum ad intra, qui est voluntas ejus, quæ non est propria actio, sed actus immanens in Deo, nec comparatur ad terminum ad extra productum, ut propria via ad illum, sed potius ut principium agendi, seu ut applicans vim agendi divinam, quæ est ipsa omnipotentia Dei; vel, per actionem divinam, intelligitur actio ad extra respectu Dei, quæ est actio recepta in creatura, et est propria via ad effectum ac terminum actionis causæ secundæ, et dependentia, quæ talis effectus a Deo ut a causa prima pendet. Prior sensus satis est improprius, quia, ut dixi, volitio Dei non est actio; tamen in illo verum est antecedens, scilicet, actionem creaturæ esse effectum divinæ actionis, generatim vocando effectum quidquid ab efficiente profluit; sic enim etiam actio est effectus agentis. In hoc autem sensu negatur consequentia; nam ipsamet actio voluntatis, et cujuscumque causæ secundæ, immediate ac per se manat a virtute activa, quæ est in Deo, et consequenter a voluntate ejus, eo modo quo ipsamet voluntas et actus ejus pertinet ad virtutem activam Dei. Et hoc modo utendo nomine actionis, recte posset actio

ab actione manare, scilicet, actio transiens ab immanente. Quando enim dicitur ad actionem non esse aliam actionem, intelligitur de propriis actionibus quarum una sit via ad aliam, et hæc sit terminus illius. Quocirca, loquendo proprie de actione ad extra, negandum est antecedens; actio enim voluntatis non est effectus divinæ actionis, sed ipsamet est effectus divinæ voluntatis ac virtutis; unde non pendet actio creaturæ ab actione Dei, sed pendet actio creaturæ ab ipso Deo, ejusque voluntate et potentia, non per aliam actionem ad extra, sed immediate per seipsam, sicut etiam pendet a voluntate creata, aut a causa secunda.

8. *Actio causæ primæ ad extra non est prior causalitate actione secundæ causæ, sed alia prioritate.*—Cajet., 1 part., q. 14, a. 13, q. 19, art. 8; Scotus, in 1, d. 39, et clarius in 2, dist. 37; Aristoteles, postprædicam. 22 de priori.—Denique hoc sensu actio Dei non est prior actione creaturæ propria prioritate causalitatis, ut etiam Cajetanus cum multis aliis Theologis diserte docuit; quia, cum in re sit omnino eadem actio, non potest sibiipsi esse causa, nec seipsa prior. Tamen ut illamet actio ad duas causas, primam scilicet et secundam, dicit respectum, ratione a nobis distinguitur secundum illas habitudines; et hoc modo dicitur aliquando esse prior natura, ut est a causa prima; non prioritate causalitatis, sed vel nobilitate causæ primæ, quæ altiori modo et nobiliori, magisque independente influit; vel quia influxus causæ primæ in quadam priori ratione fundatur; est enim necessarius ejus influxus ex generali ratione entis creati, quæ in effectu causæ secundæ reperitur; causa autem secunda semper influit ex peculiari aliqua ratione entis in suo effectu inventa; vel denique quia inter influxum causæ primæ et secundæ ex suo genere non est mutua conversio; potest enim esse prior sine posteriori, non tamen e contrario; quam etiam Aristoteles vocavit quamdam naturæ prioritatem. Sicut etiam dicunt auctores causam primam immediatius concurrere, quam secundam, quod non potest intelligi quantum ad negationem medii influxus, nam revera influxus causæ secundæ etiam est omnino proximus, ita ut nullus alius proprie mediet iater illum et effectum. Imo hac ratione causa secunda communiter dici solet causa proxima; et, ut supra dicebam, multi ita loquuntur, ut dicant causam secundam concurrere immédia-

te immediatione suppositi, non tamen primam. Dicitur ergo causa prima immediatius concurrere solum ob majorem ejus excellentiam ac nobilitatem, necessitatemque; nam utraque ratione videtur intimius esse in omni re et effectu. Ad eum ergo modum dicitur prius natura influere secundum hunc concursum. De qua re plura inferius, cap. 11, dicemus.

CAPUT V.

AN, PRÆTER CONCURSUM DEI IMMEDIATUM IN EFFECTUM ET ACTIONEM CAUSÆ SECUNDÆ, SIT NECESSARIUS ALIUS INFLUXUS IN IPSAM CAUSAM; ET REFERTUR SENTENTIA AFFIRMANS.

1. *Difficultatis punctus ubi situs.*—Constat ex fine capituli superioris causam primam, ex vi illius concursus, qui immediate terminatur ad effectum ipsum causæ secundæ, nihil in ipsam influere; inquirendum igitur superest an, ex vi subordinationis essentialis causæ secundæ ad primam, necessarius sit alius influxus in causam secundam, qui sit prævius ad effectum seu actionem causæ secundæ; hinc enim punctus controversiæ præsentis magna ex parte pendet. Ut vero sine æquivocatione ulla punctum difficultatis attingamus, suppono imprimis non esse sermonem de illo influxu causæ primæ in secundam, quo dat et conservat esse illius. Omnes enim statuimus hunc influxum in causam ipsam esse necessario supponendum; quia, nec causa secunda potest agere nisi sit, nec potest esse nisi a prima causa conservetur. Et ratione hujus influxus potest dici causa prima, causa omnium effectuum secundæ causæ, non tamen per se ac proprie, sed per accidens, remote et impropriissime; de hoc ergo efficiendi modo non est quæstio, sed an quidquam aliud superaddatur, et sit alia actio Dei circa causam secundam, præter actionem qua illam conservat, et actionem qua producit cum illa effectum ejus.

2. Deinde suppono esse sermonem de causa secunda in suo ordine constituta in actu primo sufficiente ad agendum, et cum omnibus conditionibus requisitis ex parte aliarum causarum secundarum. Et, ut clarius procedamus, loquamur de voluntate in ordine ad actionem proportionatam, ad quam habet vim propriam ac permanentem, et in suo genere sufficientem; nam si actio excedat vim activam creaturæ, illa supplenda erit

aliunde, ut actio sequi possit, prout de actionibus supernaturalibus infra dicemus; illa vero necessitas tunc non est ex subordinatione essentiali causæ secundæ ad primam, quam hic consideramus; sed ex speciali defectu et indigentia talis causæ secundæ respectu talis actionis. Similiter supponenda est voluntas habens objectum satis propositum per intellectum; quia, si hoc desit, clarum est necessariam esse aliquam actionem præviam, qua objectum applicetur, cujus auctor erit Deus, vel ut prima causa concurrens cum aliis secundis causis, a quibus illa applicatio et apprehensio objecti efficitur, vel ut causa specialis tribuens, vel efficiens illam objecti applicationem; hoc enim facile potest facere Deus, licet simpliciter necessarium non sit. Itaque, suppositis his omnibus, quæ ex parte causarum secundarum necessaria esse possunt, quæstio est an, ut voluntas velit tale objectum, sit aliquid prævium necessarium ex parte Dei quo illam causam secundam aliquo modo moveat, et ad agendum applicet, vel determinet; vel satis sit concursus a nobis explicatus in actionem ipsam.

Quorundam placitum.

3. *Dupliciter secundum agens a primo potest prædeterminari.*—Est igitur sententia quædam affirmans necessarium esse aliquid prævium in ipsam causam secundam. Quæ sententia ut una solet referri et tractari; tamen revera est duplex; et ideo, ut possit melius veritas examinari, distinguenda a nobis est. Duobus ergo modis intelligi potest, causam primam movere, seu determinare secundam. Primo, per veram actionem in ipsam, imprimendo ei aliquid quo formaliter determinetur ad talem actionem; sicut lapis per impressum impetum ad motum sursum determinatur. Secundo, per solam extrinsecam motionem quasi effectivam, id est, non per impressionem alicujus rei præviæ, sed solum per antecedentem actum efficacem voluntatis divinæ, quo vult causam secundam aut voluntatem humanam agere, ad quam Dei volitionem statim sequitur actio causæ secundæ, non propter rem aliquam præviam ei impressam, sed propter naturalem subordinationem, et quasi sympathiam harum causarum. Sicut ad nutum nostræ voluntatis movetur brachium aut pes, et potentia motiva existens in his membris efficit illum motum, non quia aliquid prævium per eam volitionem in ea

fiat, sed propter naturalem sympathiam et subordinationem talium potentiarum, quæ multo major intelligi potest inter causam primam et secundam.

4. Doctores ergo nonnulli, qui affirmant ad actionem causæ secundæ necessariam esse præmotionem causæ primæ in secundam, et in virtutem ejus, licet non satis hos modos distinguant, priori tamen modo de hac motionem et prædeterminationem locuti sunt. Non quod posteriorem excludant, sed quod, ultra illum, etiam rem aliquam impressam ipsi causæ secundæ, eique inhærentem requirant. Et hoc sensu dicunt causam primam prius natura influere ad actionem causæ secundæ, quam ipsamet causa secunda; quia, videlicet, prius quam voluntas humana, verbi gratia, exeat in actum, Deus aliquid prævium agit in ipsam, quod est causa suæ actionis; idque generale esse dicunt in omnibus actibus, eo quod id oriatur ex subordinatione essentiali harum causarum. Ex quo ulterius inferunt voluntatem neque agere unquam, nec posse aliud agere, nisi id ad quod Deus illam præmoveret hac prævia actione; quia sine concursu debito ex parte causæ primæ nihil agere potest. Inferunt etiam, e converso, posita hac Dei actione in voluntate, necessario necessitate consequentiæ et suppositionis voluntatem exire in actum, ad quem efficiendum præmota est; quia, cum illa actio Dei sit per modum actualis motionis, et sit efficax, procedatque ex efficaci voluntate, qua decrevit Deus creatam voluntatem ad actum determinare, non potest hæc voluntas resistere, sed necesse est ut, Deo illam movente ad talem actum, ipsa moveatur talemque actum eliciat. Rursus hinc inferunt per hanc Dei præmotionem, voluntatem, prius natura quam operetur, manere formaliter determinatam ad illud unum agendum, in quod illa Dei motio tendit. Illa namque qualitas, vel motio aut entitas, aut quovis alio nomine appelletur, quam Deus prius natura imprimat voluntati, ita illam afficit, et ad unum inclinatur, ut ad illud unum agendum voluntatem formaliter determinet. Ideoque usus loquendi jam obtinuit ut in hac controversia hæc vocetur physica prædeterminatio, cujus vocis sensum magis in sequentibus declarabimus. Quo etiam fit ut, licet actus voluntatis sit effective a voluntate, tamen determinatio ejus non sit active ab illa, sed a Deo tantum; in voluntate autem fiat passive, quia in hac prævia actione solus Deus est agens, ut plane supponitur. Et

hac ratione, dicunt etiam hunc effectum, quem complexum vocant, scilicet voluntatem agere, converti, etc., esse effectum Dei, quia ex illa præmotione et actione solius Dei necessario consequitur. Tandem hinc concludunt voluntatem creatam (et idem est de quacunque causa secunda) non modificare aut determinare concursum generalem Dei, sed Deum illa sua præmotione modum, omnemque determinationem actioni voluntatis ponere.

5. *Qua ratione libertatem tueantur hi auctores.*—Quod si ab his auctoribus inquiras quomodo hæc cum libertate arbitrii possint conciliari, solum respondent, quia hæc est omnipotentia Dei, ut non solum fortiter, sed etiam suaviter possit suam creaturam movere; et ita fortiter movet, ut omnino eam facere faciat; et ita suaviter, ut libere faciat. Utrumque enim prædefinivit Deus, scilicet, et quod voluntas nostra velit, et quod libere velit, et ideo utrumque illa sua efficaci et suavi motione operatur. Quod si instemus, fortitudinem et suavitatem ita explicatas non posse conjungi simul, quia contradictionem involvunt, jubent nos credere ita esse quod aiunt, etiamsi humana mens id assequi non possit. Quod sane libenter faciemus, si eam doctrinam a Deo esse revelatam, et per Ecclesiam propositam esse ostendant. Quia vero nil afferunt quo hoc suadeant, et nobis potius ex fidei dogmatibus opposita doctrina colligi videtur, ideo illis assentire nullo modo possumus: sed eorum fundamenta, ne prolixa repetitione opus sit, commodius inferius proponemus. Auctorem antiquum, qui hanc doctrinam sic declaratam tradiderit, nullum reperio; nam, licet D. Thomæ attribatur a prædictis auctoribus propter quosdam ejus loquendi modos, tamen inferius videbimus nihil firmum ex ejus doctrina in hujus sententiæ confirmationem afferri posse; et potius contrariæ favere, quam nonnulli etiam antiqui Thomistæ docuerunt, quæ omnia in sequentibus ostendemus.

Quale prædeterminationis genus astruere videatur Scotus, quale item destruere nitatur.

6. *Quib. in locis Scotus omne prædeterminationis genus inficiari videatur.*—Nullus antiquus auctor expresse prædeterminationem professus est.—Ex doctoribus ergo Scholasticis, unum invenio, Scotum, et nonnullos ejus sectatores, qui hanc doctrinam confirma-